

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113233867
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3113233867.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Marty Trnavskej v spore žalobcu: O. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, E., zastúpeného B. Q. K., Q. so sídlom O. XX, J., T. XXXXXXXX, proti žalovanému M., so sídlom M. G. X, E., T. XXXXXXXX, zastúpenému W. O. L., so sídlom N. XX, K., T. XXXXXXXX, za účasti intervenienta C. O., Z. T. W., so sídlom Z. XX, K., T. XXXXXXXX, zastúpeného Q., so sídlom P. X, K., T. XXXXXXXX, o zaplatenie 3.620,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 8. augusta 2019, č. k. 15C/32/2014-123, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný a intervenient **m a j ú** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol. Výrokom II. žalovanému a intervenientovi voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 písm. c/, § 53 písm. a/ zák. č. 364/2004 Z. z. a § 420 ods.

1 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Predtým, ako súd prvej inštancie pristúpil k posúdeniu veci samej, zaoberal sa vecnou legitímáciou strán sporu. Uviedol, že v súdenej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje od škodovej udalosti, kedy pri prejazde cez výmoleň na hrádzi medzi cestným mostom a P. v E. spadol a utrpel najmä ujmu na zdraví. Konštatoval, že tento skutkový stav nebol v konaní rozporovaný, a preto možno konštatovať, že žalobca, ako poškodený, je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, a teda je vo veci aktívne vecne legitimovaný. Čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie, súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Uviedol, že k pádu žalobcu z bicykla došlo na spevnenej korune hrádze, ktorá sa v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Vodného zákona ako súčasť hrádze považuje za vodnú stavbu. V zmysle § 53 Vodného zákona je vlastník vodnej stavby povinný udržiavať vodnú stavbu v riadnom stave, aby neohrozovala okrem iného bezpečnosť osôb.

Z uvedeného možno vyvodit', že ak vlastník vodnej stavby poruší túto zákonom stanovenú povinnosť, zodpovedá za prípadne vzniknuté škody, ak sú splnené aj ostatné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. V danom prípade je vlastníkom spevnenej koruny hrádze A., a preto podľa názoru súdu prvej inštancie práve on nesie zodpovednosť za žalobcovi vzniknutú škodu, ktorú utrpel pri páde z bicykla. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti poukazoval na zmluvu o spolupráci a podmienkach využívania spevnenej koruny hrádze v meste E. zo dňa 09.12.2008 súd dôvodil, že je potrebné si uvedomiť, že zmluva je dvojstranný právny akt zaväzujúci len zmluvné strany. Nie je záväzný pre tretie osoby. Preto, ak A. ako vlastník predmetnou

zmluvou umožnil žalovanému užívať spevnenú korunu hrádze s tým, že ju bude aj udržiavať, jedná sa o ich vzájomný vnútorný vzťah, ktorý tretia osoba nie je povinná skúmať. Podľa názoru súdu by bolo neprimerane zaťažujúce a nespravodlivé požadovať od poškodeného, aby zisťoval, pátral a domáhal sa, či medzi subjektom povinným plniť zákonom stanovené povinnosti a iným subjektom neexistuje akási zmluva, ktorou sa povinný svojej povinnosti zbavuje a prenáša ju na iný subjekt. Preto pokiaľ zákon určuje vlastníkovi veci konkrétne povinnosti, zodpovedá vlastník veci za ich nesplnenie a v tej súvislosti za škodu, ktorá vznikne pri nesplnení týchto zákonom zverených povinností vlastníkovi. Uvedenú zodpovednosť nie je možné zmluvou prenášať na iné osoby. Žalobca tiež tvrdil, že pokiaľ by žalovaný nezodpovedal podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, je tu daná zodpovednosť podľa § 420a Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie však tento názor nezdieľal a mal za to, že užívanie spevnenej koruny hrádze žalovaným nemožno považovať za prevádzkovú činnosť. Uviedol, že prevádzková činnosť podľa úpravy obsiahnutej v § 420a Občianskeho zákonníka je totiž činnosť priamo či nepriamo súvisiaca s predmetom činnosti, ktorú vyvíja fyzická alebo právnická osoba v prevádzkarni. Predmet tejto činnosti je vymedzený v zriaďovacej listine. Vzhľadom ku skutočnosti, že ku škodovej udalosti (pádu z bicykla) nedošlo pri prevádzkovej činnosti žalovaného, nemožno v danej veci uvedené ustanovenie § 420a Občianskeho zákonníka aplikovať. S poukazom na uvedené, keď súd prvej inštancie konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovanému a intervenientovi, ktorí boli v konaní plne úspešní, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. Uplatnil odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP - nesprávne právne posúdenie veci. Za nesprávny považuje záver súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Dôvodil, že porušenie zmluvnej povinnosti žalovaného udržiavať hrádzu je síce porušením povinnosti zakotvenej v zmluve, ktorej nie je žalobca účastníkom, avšak má preukázateľný dopad v právnej sfére žalobcu ako poškodeného. Inak povedané, zmluvná povinnosť žalovaného udržiavať hrádzu slúžila aj k ochrane práv žalobcu (i celej verejnosti využívajúcej hrádzu na rekreačné účely). Na podporu svojho názoru poukazyval na iné rozhodnutia súdov (NS SR sp. zn. 4Cdo/319/2008, NS ČR sp. zn. 29Odo/379/2001, 25Cdo/1417/2006, 25Cdo/450/2016). Uviedol, že odhladnuc od uvedeného žalovaný zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi pri páde z bicykla dňa 26.08.2012 na spevnenej korune hrádze v E. podľa § 420 ods. 1 Obč. zákonníka aj z dôvodu, že porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť zakotvenú v § 415 Obč. zákonníka - žalovaný ako výlučný užívateľ / správca hrádze neudržiaval jej povrch v takom stave, aby nespôsoboval škody, žalovaný teda svojou nečinnosťou porušil ust. § 415 Obč. zákonníka. Konanie v rozpore s § 415 Obč. zákonníka je tiež porušením právnej povinnosti v zmysle § 420 ods. 1 Obč. zákonníka. Mal za to, že nemožno ignorovať existenciu a obsah platnej zmluvy medzi žalovaným A. s tým, že táto zmluva v prvom rade potvrdzuje, že žalovaný bol/je dlhodobým a výlučným správcom/užívateľom koruny hrádze, a to na účely rekreačného charakteru cyklistickej a pešej prepravy občanov, z čoho mu plynie o. i. aj povinnosť plochu udržiavať. Dôvodil, že zmluva je nespochybniteľným potvrdením skutočnosti, že žalovaný bol výlučným užívateľom koruny hrádze a bol povinný sa starať o jej stav. A. ako vlastník hrádze dal túto do užívania žalovanému na rekreačné účely vrátane prevádzkovania cyklotrasy. Bez existencie zmluvy by sa na hrádzu cyklotrasa nenachádzala a jazda po nej by bola zakázaná. Zriadením cyklotrasy sa zmenil charakter koruny hrádze z verejne neprístupného miesta na objekt verejne prístupný, slúžiaci širokej verejnosti na šport a oddych. V kontexte vyššie prezentovaného právneho názoru potom zmluva jednoznačne slúžila aj na ochranu práv jednotlivých používateľov hrádze, ktorým mal žalovaný zabezpečiť nerušený a bezpečný výkon ich práv. Zastával názor, že aj podľa toho, pri akom využívaní hrádze škoda vznikla, je možné dovodiť zodpovedný subjekt. Ak škoda vznikla výlučne pri využívaní koruny hrádze na rekreačné (cyklistické) účely, pričom na tieto účely korunu hrádze (nie hrádzu ako takú) žalovaný aj spravoval ako výlučný užívateľ, potom nemožno zakladať zodpovednosť vlastníka hrádze podľa zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách. Žalobca nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nešlo o škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou žalovaného. Zdôraznil, že žalovaný v zmysle zmluvy mal v okruhu svojich činností aj zabezpečovanie cyklistickej a pešej prepravy pre verejnosť na spevnenej korune hrádze, čiže prevádzkovanie cyklotrasy ako špecifickej činnosti a služby pre verejnosť, ktorá má prevádzkovú povahu. V prípade zodpovednosti podľa § 420a je potom daná zodpovednosť

prevádzkovateľa, t.j. žalovaného. Na podporu svojho právneho názoru poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3MCdo 7/2005 a NS ČSR sp. zn. 2Cz 15/78.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že v celom rozsahu sa prikláňa k právnomu posúdeniu súdu prvej inštancie, podľa ktorého Zmluva o spolupráci a podmienkach využívania spevnenej koruny hrádze v M. E. zo dňa 09.12.2008 je dvojstranný právny úkon a zaväzuje len zmluvné strany, a teda A. Z. podnik (ďalej len A.) a žalovaného. Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, ktorý z rozhodnutia NS SR v obsahovo úplne odlišnej veci vyvodzuje na základe zmluvného vzťahu zodpovednosť žalovaného voči osobám, ktoré stoja mimo tohto zmluvného vzťahu bez bližšieho právneho odôvodnenia. Uviedol, že v uvedenej veci je potrebné vychádzať z článku 20 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom. V konaní bolo nepochybne preukázané, že výlučným vlastníkom vodnej hrádze je A.. Žalovaný ďalej poukazoval na akademický právny názor, podľa ktorého „koncept zmluvy s ochranným účinkom pre tretie strany je v slovenskom práve neznámy, a to aspoň do tej doby, kým nebudú jasnejšie vymedzené ich predpoklady“. V prípade českej judikatúry, na ktorú žalobca odkazuje, žalovaný poukazoval na dôvodovú správu k ust. § 2913 zák. č. 89/2012 Sb., z ktorej vyplýva, že prijatie novej právnej úpravy sleduje zúženie doterajšieho prístupu v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR, kde sa dospelo k záveru, že u náhrady škody spôsobenej porušením zmluvnej povinnosti postačí, že porušenie zmluvnej povinnosti malo dopad do právnej sféry tretej osoby. Uviedol, že dôvodová správa príkladmo označuje rozhodnutia NS ČR, ktorých výklad je potrebné novou právnou úpravou zúžiť a medzi uvedenými rozhodnutiami sa nachádza aj rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 1417/2006 zo dňa 29.07.2008, na ktorý odkazuje žalobca. Z uvedeného vyplýva, že právnou prax, na ktorú odkazuje žalobca, bolo potrebné zúžiť novou právnou úpravou, nakoľko aj z dôvodovej správy vyplýva „Je totiž nutné vzít v úvahu, že ochrana tretích osob nemůže být bezbřehá.“ Žalovaný ďalej uviedol, že argumentácia žalobcu založená na českej judikatúre je z jeho pohľadu irelevantná, a to z dôvodu, že ide o judikatúru k právnej úprave iného štátu a samotná právna prax v tomto štáte si vyžiadala zmenu zákona, ktorá zužuje výklad zodpovednosti zo zmluvných záväzkov voči tretím osobám. K argumentácii žalobcu, že žalovaný porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť zakotvenú v § 415 Obč. zákonníka uviedol, že všeobecná prevenčná povinnosť sa vzťahuje na žalobcu a mal za to, že v jeho prípade bola uvedená povinnosť porušená, čo priamo súviselo so škodou na jeho zdraví. Pokiaľ žalobca uviedol, že nie je možné ignorovať existenciu a obsah platnej zmluvy medzi žalovaným a A., k uvedenému považoval za potrebné dodať, že zmluva upravovala zodpovednosť inter pares, úmysel zmluvných strán nebol riešiť zodpovednosť voči neobmedzenému okruhu osôb. Za dôležité považoval zodpovedať otázku, či zmluva uzavretá medzi A. a žalovaným je platná a v súlade s právnym poriadkom SR. Dával do pozornosti, že predmetom zmluvy je de facto výpožička spevnenej koruny hrádze v M. E., pričom žalovaný prevzal na seba záväzok zabezpečovať bežnú a stavebnú údržbu hrádze. Uvedená zmluva bola uzavretá v rozpore so Zásadami hospodárenia a nakladania s majetkom M. E., nakoľko nebola schválená mestským zastupiteľstvom. Okrem uvedeného možno zmluvu považovať za simulovaný právny úkon, nakoľko sa s ňou zastiera zmluva o výpožičke, keďže zmluva smeruje k bezplatnému užívaniu spevnenej koruny hrádze. Podľa ust. § 13 ods. 8 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“) mohol A. ponechať do bezplatného užívania iného len prebytočný majetok. Zároveň je A. ako správca majetku štátu povinný prenechať prebytočný majetok na základe písomnej zmluvy o výpožičke, ktorá musí obsahovať náležitosti uvádzané v § 13 ods. 10 zákona o správe majetku štátu, pričom pri nehnuteľnom majetku je doba výpožičky obmedzená len na 5 rokov. Podľa § 13 ods. 7 písm. c/ zákona o správe majetku štátu správca môže uzatvoriť zmluvu o výpožičke dočasne prebytočného nehnuteľného majetku štátu s obcou len v prípade, že im budú nehnuteľné veci štátu slúžiť na prenesený výkon štátnej správy, pričom podľa ods. 9 tohto ustanovenia sa pre platnosť zmluvy o výpožičke nehnuteľných vecí uzatvorenej s obcou vyžaduje súhlas ministerstva financií. Zároveň je diskutabilné, či spevnená koruna hrádze je samostatnou vecou v právnom zmysle a môže byť predmetom zmluvy. Mal za to, že žalobca zakladá svoju argumentáciu na zmluve, ktorá je neplatná. Záverom konštatoval, že odhliadnuc od toho, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný, povinnosti vyplývajúce pre žalovaného zo zmluvy nevykazujú všeobecné znaky prevádzkovej činnosti.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému vyjadreniu žalovaného nesúhlasil s argumentom žalovaného, že rozhodnutia NS ČR, na ktoré odkazuje v odvolaní, sú nepoužiteľné na prejednávany prípad, nakoľko je zrejmé, že predmetné rozhodnutia vychádzali z vtedy platnej právnej úpravy, ktorá bola totožná s Občianskym zákonníkom platným na území SR v čase škodovej udalosti žalobcu. Vzhľadom na absenciu rozhodnutí NS SR o danej otázke sú preto citované rozhodnutia NS ČR plne aplikovateľné na prejednávany prípad. Tvrdenia žalovaného týkajúce sa dôvodovej správy nového Občianskeho zákonníka, ktorými argumentuje, považuje za účelovo vytrhnuté z kontextu. Uviedol, že z kompletného znenia dôvodovej správy následne schváleného ustanovenia Občianskeho zákonníka je potom evidentné, že nová právna úprava v ČR výslovne počítá s prípadom, kedy zmluvná strana porušujúca zmluvnú povinnosť je povinná nahradiť škodu tretej osobe, ktorej predmetná zmluvná povinnosť mala zjavne slúžiť. Možno súhlasiť so záverom, že právna úprava ČR si vyžiadala zúženie tejto zodpovednosti, nie však jej úplné odstránenie z nového Občianskeho zákonníka, ako zavádzajúco uvádza žalovaný. Žalobca ďalej uviedol, že zmluvy medzi mestom E. a A. čl. IV. bod 1 písm. b/ je evidentné, že žalovaný už pri uzatvorení zmluvy poznal okruh tretích osôb, voči ktorým môže niesť zodpovednosť za škodu vzniknutú porušením zmluvnej povinnosti udržiavať korunu hrádze. Nemôže tak tvrdiť, že by bol v právnej neistote ohľadom určenia okruhu možných poškodených či podmienok uplatnenia ich nárokov na náhradu škody. Podpisom zmluvy slobodne prevzal zodpovednosť za prípadnú škodu voči tretím osobám, ktoré budú hrádzu užívať a svojím podpisom potvrdil, že je s tým uzrozumený. Uviedol, že pokiaľ sa jedná o zodpovednosť voči tretím osobám, tak právna teória nevenuje tejto otázke takú rozsiahlu pozornosť, že by bolo možné na jej podklade odmietnuť právne názory prezentované v českej judikatúre. Zmluva je nepomenovanou zmluvou podľa ust. § 51 Obč. zákonníka a zmluvné strany jej podpisom vyjadrili vôľu uzavrieť zmluvu o dlhodobej spolupráci a podmienkach využívania spevnenej koruny hrádze v meste E.. Takáto zmluva nespĺňa zákonné náležitosti zmluvy o pôžičke a vzhľadom na jej bezodplatnosť ani nájomnej zmluvy. Žalovaný ako prevádzkovateľ spevnenej koruny hrádze účelovo namieta platnosť tejto zmluvy až v súdnom konaní, pričom sa ňou riadil od jej podpisu od roku 2008. Popieraním zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla žalobcovi, hrubo porušil povinnosť zo zmluvy, rovnako aj dobré mravy. Keďže nejde o zmluvu o výpožičke, ale o zmluvu nepomenovanú, na platnosť zmluvy nie je potrebné schválenie Mestského zastupiteľstva mesta E.. Trval na tom, že zmluva je platne uzatvorená v súlade s právnym poriadkom SR. V prípade, ak by konajúci súd nezdieľal vyslovené právne názory ohľadom zodpovednosti žalovaného voči žalobcovi za porušenie zmluvnej povinnosti upravenej v zmluve, naďalej zastáva názor, že zodpovednosť žalovaného môže byť daná v zmysle § 420 v spojitosti s § 415 Obč. zákonníka.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že pokiaľ žalobca naďalej opätovne poukazuje na českú judikatúru, v tomto prípade žalovaný trvá na svojom stanovisku, že argumentácia žalobcu založená na českej judikatúre je irelevantná, a to z dôvodu, že ide o judikatúru k právnej úprave iného štátu a samotná právna prax v Českej republike si vyžiadala zmenu zákona. Uviedol, že nespochybnuje, že na akademickej a teoretickej úrovni sa slovenská právna spoločnosť zaoberá konceptom zmluvy s ochranným účinkom pre tretie osoby, avšak nakoľko ide o veľmi komplikovanú a nejednoznačnú tému, samotná odborná verejnosť nedospela k jasnému záveru, ktorý by mohol mať vplyv na rozhodovanie v tomto konaní. Nakoľko problematika zodpovednosti zo zmluvných záväzkov voči tretím osobám nie je riešená slovenskou judikatúrou, je potrebné uvedené vykladať v súlade s existujúcimi právnymi princípmi a so zákonmi platnými v Slovenskej republike. Zmluva ako dvojstranný právny akt zakladá práva a povinnosti najmä pre zúčastnené strany. Slovenský právny poriadok presne vymedzuje, kedy môžu zmluvné strany uzavrieť zmluvu v prospech tretieho, a to v ust. § 50 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). V súlade s uvedeným ustanovením je tretia osoba zo zmluvy oprávnená okamihom, keď s ňou prejaví súhlas. Zákon definuje podmienky, za ktorých zákon pripúšťa existenciu zmluvného záväzku voči tretím osobám. Vyslovil názor, že ust. § 50 Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať na túto situáciu. Účelom zmluvy v prospech tretieho je presmerovanie plnenia na tretiu osobu. Zodpovednosť za škody nie je predmetom plnenia zmluvy, ktorú medzi sebou uzavreli žalovaný a A., odštepny závod O.. Zároveň poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 6/2018-31, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorá sa domáhala náhrady škody voči osobe, s ktorou nebola v zmluvnom vzťahu. Ústavný súd zhodnotil závery krajského súdu ohľadne nepriznania nároku na náhradu škody z dôvodu absencie zmluvného vzťahu za logické a ústavne udržateľné. Opätovne len poukázal na to, že prevenčná povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka platí tak pre žalovaného ako aj pre žalobcu. Prevenčná povinnosť, ktorú Občiansky zákonník v § 415 ukladá

každému, znamená, že každý je povinný zachovávať taký stupeň opatrnosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétne časové a miestne situácie rozumne požadovať a ktorý je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd. Od žalobcu bolo možné očakávať, že pri dodržaní všeobecnej prevenčnej povinnosti úsek, kde sa nachádza výkop, prejde bez ujmy na zdraví, nakoľko o výkope mal vedomosť, trasu dobre poznal a uvedeným úsekom prechádzal denne.

6. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení opakovane tak ako v predchádzajúcom vyjadrení namietal, že ak by malo ísť o simulovaný právny úkon, musia byť splnené podmienky, ktoré v tomto prípade splnené nie sú, ergo nemôže ísť o simulovaný právny úkon. Rovnako namietal tvrdenie žalovaného, že úmyslom zmluvných strán nebolo riešiť zodpovednosť voči neobmedzenému okruhu osôb, pretože ako už uviedol v predchádzajúcich vyjadreniach, túto zodpovednosť explicitne predpokladá samotná zmluva v bode II., čl. IV. bod 1 písm. b/ zmluvy. Žalobca však v žiadnom zo svojich vyjadrení netvrdil, že ide o zmluvu v prospech tretej osoby, nakoľko má za to, že ide o zmluvu nepomenovanú podľa ust. § 51 Obč. zákonníka. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení poukazoval na to, že prevenčnú povinnosť má tak žalobca, ako i žalovaný, žalobca uviedol, že žalovaný dlhodobo nedbal na úpravu koruny hrádze, pretože výkop sa zrejme zväčšoval. Primárne je však podstatná tá skutočnosť, že daný výkop sa za predpokladu vykonávania riadnej údržby a starostlivosti žalovaného nemal na korune hrádze nachádzať a už vôbec nie po tak dlhú dobu. Žalobca aj napriek svojej opatrnosti, keďže o výkope vedel a úsekom prechádzal denne, nemohol zabrániť vzniku škody - žalobca nemohol predpokladať, že práve v inkriminovaný deň bude výkop v stave, že už cezeň neprejde bezpečne.

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného.

9. Odvolateľ (žalobca) namietal naplnenie dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne závery), ktoré vzhliadol práve v závere súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

10. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP), existenciu ktorej vady nezistil a samotný odvolateľ v konkrétnostiach jej naplnenie ani netvrdil.

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre jeho potvrdenie.

13. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k najpodstatnejším odvolacím námietkam žalobcu, odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Jednou z prvých otázok, ktoré rieši súd v civilnom sporovom konaní, je otázka, či ten, kto podal žalobu, je v spore aktívne legitimovaný a ten, voči komu žaloba smeruje, či je pasívne legitimovaný. Na to, aby sa niekto stal stranou konania netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide - stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný závisí od toho, či on aj žalovaný sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je žalobca subjektom práva a žalovaný subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procesnom práve používa pojem vecná legitímácia. Vecnú legitímáciu má ten subjekt, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, resp. subjektívne vníma žalovaného ako účastníka určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či žalobca a žalovaný účastníkmi daného hmotnoprávneho vzťahu objektívne sú, alebo nie sú. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), v skutočnosti objektívne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo/192/2004).

15. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Pred preskúmaním uplatňovaného nároku je teda nevyhnutné predovšetkým zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca (-ovia) odvodzuje (-ú) svoje subjektívne práva. Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím.

16. Podľa názoru odvolacieho súdu vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie v danej veci je v súlade s obsahom spisu, aj so zásadami formálnej logiky. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku riadne uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalovaný nie je pasívne legitimovaným subjektom v konaní, t. j. osobou, ktorá zodpovedá za škodu žalobcovi. Pri hodnotení dôkazov nemožno súdu prvej inštancie vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré žalobca namieta v odvolaní. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného.

17. V danom spore nebol rozporovaný skutkový stav, keď žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval od škodovej udalosti, kedy pri prejazde cez výmoľ na hrádzi medzi cestným mostom a P. v E. spadol a utrpel ujmu na zdraví. K pádu žalobcu z bicykla došlo na spevnenej korune hrádze, ktorá sa v zmysle ust. § 52 ods. 1 Vodného zákona ako súčasť hrádze považuje za vodnú stavbu. V posudzovanej veci treba prisvedčiť súdu prvej inštancie, že v zmysle § 53 Vodného zákona je vlastník vodnej stavby povinný udržiavať vodnú stavbu v riadnom stave, aby neohrozovala okrem iného bezpečnosť osôb, z čoho možno vyvodiť, že ak vlastník vodnej stavby poruší túto zákonom stanovenú povinnosť, zodpovedá za prípadne vzniknuté škody, ak sú splnené aj ostatné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 Obč. zák. Je nesporné, že v danom prípade je vlastníkom spevnenej koruny hrádze A. Pokiaľ A. Z., štátny podnik, odštepny závod O., uzavrel so žalovaným dňa 09.12.2008 zmluvu o spolupráci a podmienkach využívania spevnenej koruny hrádze v meste E., ktorej predmetom bola dohoda strán o užívaní spevnenej koruny hrádze v meste E., súd prvej inštancie túto

zmluvu správne považoval za dvojstranný právny akt zaväzujúci len zmluvné strany s tým, že táto nie je záväzná pre tretie osoby, jedná sa o ich vzájomný vnútorný vzťah, a preto pokiaľ zákon určuje vlastníkovi veci konkrétne povinnosti, zodpovedá vlastník veci za ich nesplnenie a v tej súvislosti za škodu, ktorá vznikne pri nesplnení týchto zákonom zverených povinností vlastníkovi a uvedenú zodpovednosť nie je možné zmluvou prenášať na iné osoby. Skutočnosť, že medzi vlastníkom (A.) a žalovaným, bola uzavretá predmetná zmluva však neznamená, že by vlastník uvedenej nehnuteľnosti nebol pasívne legitimovaným subjektom v spore. Žalobca ani iné osoby, ktoré nie sú účastníkmi uvedenej zmluvy, ani nemusia mať vedomosť o tom, že daná nehnuteľnosť je predmetom zmluvy uzavretej medzi A. a žalobcom a vôbec, poznať ich vzájomný vnútorný zmluvný vzťah, pričom však nemožno mimo tohto sporu vylúčiť zodpovednosť žalovaného voči vlastníkovi nehnuteľnosti, za škodu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, spôsobenú porušením jeho zmluvných povinností.

18. Žalobca svoju argumentáciu o pasívnej legitímácii žalovaného založil o. i. na českej judikatúre s tým, že porušenie zmluvnej povinnosti žalovaného udržiavať hrádzu je síce porušením povinnosti zakotvenej v zmluve, ktorej nie je žalobca účastníkom, avšak má preukázateľný dopad v právnej sfére žalobcu ako poškodeného, z čoho vyplýva, že zmluvná povinnosť žalovaného udržiavať hrádzu slúžila aj k ochrane práv žalobcu, na základe čoho žalovaný zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi. Žalovaný uviedol, že „koncept zmluvy s ochranným účinkom pre tretie strany“ je v slovenskom práve neznámy, a to aspoň do tej doby, kým nebudú jasnejšie vymedzené ich predpoklady. Potrebne je v uvedenej súvislosti prisvedčiť, že pri riešení uvedenej právnej otázky nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe slovenských súdov. S prihliadnutím na čl. 3 základných princípov CSP, do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie NSSR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/129/2017). Rovnako je potrebné uviesť, že pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré žalobca v podaní odvolaní poukazuje a ktorými dôvodí.

19. Ako je uvádzané v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, k úrazu žalobcu malo dôjsť pádom žalobcu z bicykla na spevnenej korune hrádzu a v tejto súvislosti nebolo ani preukázané, že by škoda bola spôsobená prevádzkovou činnosťou žalovaného, ktorú okolnosť správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie a so zreteľom na vykonané dokazovanie vo veci sa s týmito závermi stotožňuje aj odvolací súd. Nebolo zistené, že žalobcom tvrdená škoda vznikla určitou prevádzkovou činnosťou žalovaného. Prevádzkovou činnosťou sa rozumie sústavne vykonávaná činnosť, ktorá je organizovaná právnickou alebo fyzickou osobou (podnikateľom) v určitej prevádzke a ktorá - aj keby nebola vymedzená v predmete jej činnosti - je súčasťou jej prevádzky a faktickej činnosti. S ohľadom na zvýšenú ochranu záujmov poškodených osôb pred hroziacimi rizikami, pojem „prevádzková činnosť“ treba vykladať širšie v tom zmysle, že ide o každú fakticky a sústavne vykonávanú činnosť spojenú s prevádzkou právnickej alebo fyzickej osoby, a to bez ohľadu na to, či ide o činnosť povolenú, alebo nepovolenú. Predmet činnosti je vymedzený spravidla v zriaďovacej listine, v oprávnení na podnikateľskú činnosť alebo v živnostenskom oprávnení. V danom prípade s poukazom na okolnosti konkrétneho prípadu, zodpovednosť žalovaného podľa ust. § 420 Obč. zákonníka do úvahy neprichádza, nakoľko užívanie spevnenej koruny hrádzu žalovaným nemožno považovať za prevádzkovú činnosť. Záverom odvolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu žalobcu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd preto už nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. Na základe týchto záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému a intervenientovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

22. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).